

MÁME DOMA VYNÁLEZCE

Je to tak. Můj mladší bratr Robin je nejšlitenější vědec, jakého můžete široko daleko potkat.

I když nedávno oslavil teprve desáté narozeniny, sestavuje úžasné stroje, některé se dokonce v naší domácnosti zabydly. Skvěle pomáhají mamince při smažení koblížků a palačinek nebo řídí automatické zalévání našeho zeleninového záhonku. Pro Robinovy vynálezy mám pochopení, ale zkrátka – nemám je ráda a nechápu, co na tom vynalézání stále vidí.

Dodnes se nemohu smířit s tím, že kromě svého pokoje má ještě malou laboratoř s dílnou snad větší než náš obývací pokoj. Rodiče jeho vynálezy obdivují, třebaže o jejich praktickém využití spíše pochybují. No schválně. K čemu vám bude nový elektrický přístroj na ohřívání jídla, když běžně používáte mikrovlnku?

Jednou jsem se vrátila ze školy domů. Odpolední vyučování se protáhlo, takže jsem přišla později. Sotva jsem vkročila do dveří, objevil se přede mnou Robin. Usmíval se a v ruce si pohrával s úhledně zabaleným balíčkem. Dárek pro mě? Co se děje? Nemám narozeniny ani svátek...

„Kdes byla?! To máš tak dlouho školu?“ vytrhl mě z přemýšlení.

„A co sis myslel?“ vyjela jsem na něj zobra.

„Nikdy neuhodneš, co jsem pro tebe vyrobil! Budeš prostě paf,“ vyhrkl ze sebe Robin a snažil se mi záhadný dárek vtisknout do dlaní. Rozzouřeně jsem ho odstrčila a zabouchla za sebou dveře svého pokoje.

„Anito! Copak se ani nepodíváš?“ volal za mnou udiveně.

„K čemu? Stejně to bude nějaká tvoje lumpárna!“

Robin se jen tak lehce nevzdával. Položil balíček před dveře a potichu se odplížil do dílny. Opatrně jsem vykukla. Nikde nikdo. Zvedla jsem krabičku ze země, položila ji na stůl a četla: Pro moji nejdražší sestřičku Anitku s lásky. Našemu vynálezci pravopis moc nejde, pomyslela jsem si, dychtivě roztrhla papír a... zůstala zírat jako opařená. Náušnice! Moje náušnice! Moje zlaté náušnice! Nevím jak, ale z mých nejlepších náušnic brácha udělal ohavné lebky se srdíčkovými očima. Tak tohle si odskáče!

„Robine! Můžeš mi to laskavě vysvětlit?“ zařvala jsem na něj a vtrhla do dílny.

„Nemůžu, zrovna dokončuji svůj nový vynález. Teleport na Mars. Ještě musím všechno důkladně prozkoušet, tak neruš.“

Teleport na Mars??? Co to vlastně je? Přede mnou stálo obrovské kulaté zrcadlo, fialové paprsky působily tajemně, uprostřed blikala bílá hvězdička.

„Tak naposled, opovaž se ještě jednou přilézt do mého pokoje!“ nedala jsem se odbýt a vlepila mu pořádný pohlavek. Robin se na nic nezmohl, jen

vykulil oči, zavrával a nechtě zmáčkl nějaký ovladač. Vtom se teleport se rozsvítil a začal vydávat divné zvuky.

„Jsi normální, Anito?! Tys to spustila!“ křičel. A opravdu. Bzučení sililo a blikající fialové paprsky v krátkých intervalech osvětlovaly celou místnost. Robin se rychle snažil doplazít k červenému tlačítku, chtěl stroj vypnout. Pozdě. Teleport najednou začal nasávat židle, stůl, knihy, police, zkrátka veškeré zařízení místnosti. A došlo i na Robina. Neváhala jsem a chytila ho za kotníky.

„Anito, drž mě!“ řval. Držela jsem ho ze všech sil, ale najednou bzučení zesílilo, celý pokoj zalilo fialové světlo a my..., my se ocitli na Marsu. A s námi všechny vrtačky, šroubky, lasery, kabely a baterie.

„Super, Anito. Teď nevím jak a jestli vůbec se dostaneme domů!“ vyčítal mi bratr a rozbrečel se.

„A to všechno kvůli tobě,“ dodal a utíral si slzy jako hrachy.

„Nebreč, Robine, přemýšlej, jsi hlava otevřená, určitě na něco přijdeš,“ snažila jsem se bratra uklidnit. Nic by se nestalo, kdybys mi nezničil ty náušnice! Řekla jsem si v duchu sama pro sebe. Robin mlčel, ale viděla jsem, že nad něčím usilovně hloubá.

„Mám to! Sláva! Víím, jak se vrátíme domů!“ zakřičel a ukázal na věc podobnou monitoru, se spoustou knoflíků, tlačítek, páček a světýlek.

„Máš štěstí, že jsem zařídil první pomoc. Tenhle teleportovací ovladač nás díky laserovému záření přenese zpět domů.“

Sice jsem nechápala nic, ale přikývla jsem. Robin si klekl na zem k ovladači.

„A ty tomu jako rozumíš?“ zeptala jsem se ho.

„Jasně, že jo, vždyť je to můj vynález,“ odpověděl s ledovým klidem a začal s opravou.

Teprve teď mi došlo, kde jsem se vlastně ocitla, a zmocnila se mě objevitelská horečka.

„Jdu se projít!“ zavolala jsem na bratra a odešla.

Mars, čtvrtá planeta naší sluneční soustavy, druhá nejmenší planeta soustavy po Merkuru..., vybavovaly se mi útržky z hodiny fyziky. Míjela jsem krátery, hromady kamení, zbytky kosmických družic a úlomky meteoritů. Pár jsem si jich strčila do kapsy, možná se budou hodit. Rozhlížela jsem se kolem a najednou jsem spatřila nízkou jeskyni. Zamířila jsem k ní. Uvnitř blikalo modré světýlko a sem tam se mihlo něco červeného. Vešla jsem dovnitř a zůstala stát. Uprostřed jeskyně plápolal jen tak sám od sebe modrý oheň. Okolo seděla podivná fialová stvoření, která mi připomínala obrovské fazole s anténou. Nad nimi poletoval jakýsi ptáček, který kolem sebe vrhal laserové paprsky. Uskočila jsem právě včas, když jeden přistál vedle mě.

Stvoření se otočila a já jsem pochopila, že to jsou mimozemšťané. Vstali a kráčeli směrem ke mně. Stála jsem jako zkamenělá. Mimozemšťané mě pozorovali svým jedním okem tak, že se mi strachy rozbušilo srdce. Pomalu se přibližovali až ke mně. Byli sice asi o dvě hlavy menší než já, ale tvářili se docela nebojácně. Chvilí na mě pouze civěli. Vtom mi jeden z nich podrazil nohy. Ležela jsem na zádech a popadala dech. Další mě chytil za nohu a táhl za sebou.

„Hej! Co to děláte?! Já jsem přišla požádat o pomoc!“ protestovala jsem, ale neposlouchali. Vlekli mě po zemi dál a hlouběji do jeskyně. Po chvíli jsme se zastavili před velkým kamenem, který stál v cestě. Jeden z mimozemšťanů něco zamumlal, kámen se odvalil a všichni jsme se ocitli ve veliké síni. Na stěnách modře plály pohodně, zem byla pokrytá vrstvou červeného písku a přímo naproti vchodu stál trůn, na kterém si hověla obrovská tlustá fazole. Mračila se na mě svým jedním okem a pusou měla zkřivenou do zvláštního oblouku. Fazole začala vydávat nesrozumitelné zvuky. Ničemu jsem nerozuměla, byla jsem bezradná a netušila jsem, jak vše skončí. Sebrala jsem poslední zbytky odvahy a rázně spustila:

„Tak abys věděl, ty jeden tlusťochu, já jsem se úplně náhodou dostala na tuhle vaši planetu a potřebuji se dostat domů, na planetu Zemi. Pomůžeš mi už konečně?!“

Fazole zírala, ale po chvíli zavolala dva mimozemšťany, kteří přinesli několik zvláštních kamenů. Největší obřadně položili doprostřed jeskyně a okolo něj nakreslili osm kruhů. Na každý z nich položili zbývající kameny různé velikosti. Nejspíš vytvořili model sluneční soustavy. Tlustý mimozemšťan ukázal na sebe a na kámen ve třetím kruhu. Potom se obrátil na mě. Položila jsem prst na kámen ve druhém kruhu. Tlusťoch se pokusil o úsměv, alespoň mi to tak v tu chvíli připadalo, vstal a vyvedl nás ven z jeskyně. Pak zase ukázal na mě. Průvod mimozemšťanů jsem směřovala k místu, kde Robin opravoval ovladač. Naštěstí tam byl bratr i hromada součástek. Tlusťoch na něj ukázal prstem.

„Musíš se zvednout a jít za námi!“ snažila jsem se posunky přeložit. Tlusťoch se otočil a my ho následovali k vysoké skále. Před námi se objevilo ohromné zrcadlo. Rozsvítilo se. Odráželo tisíce světelných paprsků a vydávalo podivné zvuky. Mimozemšťané nás postavili před zrcadlový talíř. Najednou se ozvala ohromná rána doprovázená světelným zábleskem.

Když jsem se probírala, nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Ležím opravdu ve svém pokoji? Bouchala jsem se do hlavy a štípala do rukou, jestli se náhodou neprobudím. Ale ne. Byli jsme opravdu doma.

„My jsme doma, Robine!“

„Jo, jsme. Jejich teleport, to byla paráda! Možná bych mohl sestrojít něco podobného, co myslíš, Anito?“

Ach, ten můj brácha, s vynálezy si nikdy nedá pokoj!

Robinův vynález na zpáteční cestě jsme sice nevyzkoušeli, ale dnes už vím, že bez těch jeho strojů by svět nebyl zajímavý. Jsem ráda, že právě můj brácha je tak výjimečný. Asi mu odpustím i ty náušnice. Mám ho opravdu ráda, našeho vynálezce.

Anita